

jo heller ikke. Og hvad de 3 Baner ovre i Midtjylland angaar, vil jeg være glad, hvis det viser sig, at de i det hele og store kunne betale deres Drift, men at de skulle forrente den Kapital, som sættes i dem, tror jeg ikke, før jeg ser det. Havde vi endda anlagt dem som private Baner, selv med betydelige Statstilskud, betydeligere end, hvad vi ellers ere vant til, var der maaske Mulighed derfor, thi de private pleje at drive saadanne Baner paa en langt mere økonomisk Maade, end Staten gør, men at de med den almindelige Statsdrift skulde kunne betale stort ud over deres Drift, tror jeg ikke.

Men nu forekommer det mig, at der er tydelige Tegn paa, at det meget ærede Fællesudvalg har været i fuldstændig Vilde-rede, hvad den finansielle Side af Sagen angaar; jeg vil i saa Henseende tillade mig at henvise til den mærkelige Paragraf, som hedder § 6, den sidste Paragraf. Der vil man se, at man har ikke *turdet* sige: Disse Udgifter skulde afholdes af Kassebeholdningen, thi saa ville de jo ganske sikkert maaske nok blive afholdte, men med en særdeles stor Langsomhed, og man har ikke *villet* sige: De skulde afholdes ved Statslaan, thi det vilde jo være at give enten den nuværende eller den kommende Regering eller i og for sig en Regering, over for hvilken man har paa Følelsen, at man ikke er særlig vel stemt, et Slags Tillidsvotum; at den skulde kunne optage Laan for Staten, selv om den skulde anvende disse til disse bestemte Ting, har man ikke villet. Naa, man har maaske ogsaa haft den ret naturlige finansielle Betænkelse, at intet Menneske ved, om det ikke vil blive aldeles urimelig dyrt om et Aars Tid at optage Statslaan — det kan intet Menneske vide, det er muligt, at det ikke bliver det, og det er ogsaa muligt, at det bliver det. Jeg maa kun for mit Vedkommende sige, at denne Paragraf er for mig, finansielt set, det eneste Lyspunkt i hele Loven, (Muntherhed) ja, det er det eneste Lyspunkt, thi der er her anvist en mulig Vej for en økonomisk anlagt Finansminister til ikke at overanstrenges Statens finansielle Kræfter, nemlig ved at sige: Jeg vil ikke optage Statslaan — og han skal da være med — men jeg vil naturligvis, som min Pligt er, naar der er Penge i Kassen, bygge disse Baner, efterhaanden som Pengene komme ind. Ja, hvis denne Paragraf maa forstås paa den Maade, har jeg saamænd ikke saa meget mod Loven, for saa vil det nok vare en Snes Aar, inden alle disse For-

anstaltninger blive gennemførte, og det tror jeg, vi have Raad til; saadan en halvanden Mill Kr. om Aaret vil jeg haabe, at vi have Raad til at anvende herpaa.

Naar jeg nu kommer over til et andet Moment, som jeg heller ikke kan lade være dog at omtale med et Par Ord, saa kan jeg heller ikke se rettere fra mit Standpunkt — sikkerlig ikke fra det høje Tings Flertals Standpunkt — end at det ikke er Bevis paa nogen overdreven stor politisk Kløgt, der er vist ved denne Sags Behandling, hverken af den nuværende Regering eller, jeg havde nær sagt, af den kommende, men i alt Fald af den kommende Venner. Man har set sig aldeles blind, synes det, paa Gedser—Warnemünde-Historien, man har kun tænkt paa, at den skulde gennemføres, *coûte que coûte*, og naar man saa fra anden Side selvfølgelig benyttede denne Maade at se Sagerne paa til at forlange alt, hvad der kunde forlanges, ja, saa har man troet, at det var nødvendigt at gaa ind derpaa. Man har i det hele taget kun villet se dette ene, man har med Vilje taget Skyklapper paa for kun at se dette ene Punkt og saa ladet alt det andet ligge uden for Synsvinklen. Jeg tror, at man heri har gjort urigtigt; man skal ikke paa den Maade se sig blind paa en enkelt Sag. Selv om denne Sag kan være nok saa vigtig, og det kan være nok saa hensigtsmæssigt at faa den gennemført, skal man ogsaa tage andre Hensyn, som kunne være lige saa væsentlige, og som her, forekommer det mig, ere langt væsentligere, nemlig de finansielle Hensyn. Men hvis man nu endelig vilde tage Skyklapperne paa og se bort fra alt andet end denne ene Ting, saa skulde man virkelig have taget dem paa i Tide, saa skulde man virkelig ikke først baade fra Regeringens og fra anden Side have erklæret paa det bestemtteste, at man hverken vilde eller kunde gaa ind paa Viborg—Herning-Banen. Og hvorfor kunde man ikke tro dette Tings Forsikring om, at det vilde have Viborg—Herning-Banen, lige saa godt en Maaned før som i sidste Øjeblik? Nej, saa skulde man straks have gaaet ind paa hele Historien. Det havde været det fornuftigste, thi saa havde man ikke lidt den Ydmygelse, som man nu har lidt, og som jeg er bange for vil komme alle dem, som staa paa den konservative Side, dyrt at staa i Fremtiden.

Ja, mine Herrer, nu skal jeg ikke opholde det høje Ting længer. Den højtærede Formand har ønsket, at man ikke skulde tale alt for længe. Jeg har ikke